

IANCU LAURA

Este a faluban (11)

Szalontai Ábel fotói mögé

*Áruld el, Uram,
legalább néha, az őszi felhő,
az októberi litánia
emlékeztet a kőtáblákra?
Nyelven nőtt ima és homály,
ködkoporsóban végzi mind — tudom.
Áruld el, a hit szakadékaiban
meddig lesz elég az utolsó vacsora?*

*Hát szép is, ahogy a pók
gyászínget sző a feszületre,
egymásba kapaszkodnak légszomjas hálói,
mintha hétköznapi halott volnál,
Kit magára hagyott mindenki,
kiapadt kutat, elaludt gyertyát,
Kit eltemetni sincs miért,
világgá futnak a sziklák.
De hol vannak az asszonyok?
És János, a kebelbarát?
Véred helyén hajszálak,
életfonál darabkák,
ölre mennek értük a katonák.
Senki nem hallja a szögelt
gerendákban búcsúzó, síró élőfát.*

*S valóban,
akármely csúcsról potyognak:
a kődarabkák ma is
Mózes lépteit visszhangozzák.*

*Este a faluban a fák
a rózsafűzért imádkozzák,
lombhullató időben is,
keresik, mint kicsi gyermek
az elgurult labdát,
keresik Szent Ferenc lábnyomát.
Csak egy botorkál közöttük,
sárban és havazásban,
madár siratja elejtett fiait,
Te is hallod, Uram?*

*Nem történt semmi ma sem,
csak, ami szokás ilyenkor:
harmatot verejtékezik a fű
Szent András napkor.
Ideleln a fagyott földben,
a nyughatatlan csontok között
még béke van,
jó lesz, ha lejjebb jössz, Uram.*

Gondviselten

*Árnyéktalan
déli harangszót hallok,
és azt hiszem: ajtóban állsz,
visszajöttél, mint oly sokszor,
„kezdetlen vizet” inni a leszögelt kútból.*

*Az ágy szélén ülök, nem érem el a földet,
darabokban látom a festett eget,
tőled tudom: az ott Isten göndör haja,
mellette „fehér fodor Bárány”, nyomában Mária —
de őt már nem látom —*

a túlvilág nagyon messze van

*ha látnak is, a kapunk zárva,
és a kutya is szabadon.
Sarutlan lábam
ölhöz szokott,
csak karon ülve
ha elbírom a gondot...*